

EVOKACE

Neil Daniels

ZPĚT KE SVĚTLU

Brian May – neúplný průvodce jeho hudbou

V O L V O X G L O B A T O R

Neil Daniels

ZPĚT KE SVĚTLU

Brian May – neúplný průvodce jeho hudbou

Neil Daniels

Back to the Light – A Casual Guide to the Music of Queen's Brian May

translation © Johana Martinová

copyright © Neil Daniels, 2015

ISBN 978-80-7511-203-3

ISBN 978-80-7511-204-0 (pdf)

ISBN 978-80-7511-205-7 (epub)

Neil Daniels

ZPĚT KE SVĚTLU

Brian May – neúplný
průvodce jeho hudbou

Poděkování

Brian May patří mezi nejpoblárnější a nejvíce oceňované kytaristy na světě – často také bývá označován jako čaroděj hmatníku. Navíc je to inteligentní, vzdělaný člověk a gentleman. Samozřejmě se nejvíce proslavil jako kytarista skupiny Queen, která navzdory tragickému a předčasnému úmrtí Freddieho Mercuryho stále koncertuje, a to s novým frontmanem Adamem Lambertem, který nastoupil po několikaleté epizodě (zahrnující dvě turné a jedno studiové album!) s bývalým zpěvákem skupin Free a Bad Company, Paulem Rodgersem. Tohle však nemá být knížka o Queen, ale spíše o Brianu Mayovi.

Se svým podomácku vyrobeným červeným speciálem, který je dnes ikonickým nástrojem rockové hudby, May složil některé z nejslavnějších rockových skladeb jako například ‚We Will Rock You‘, ‚Tie Your Mother Down‘, ‚Fat Bottomed Girls‘, ‚Save Me‘, ‚Hammer To Fall‘, ‚Who Wants To Live Forever‘, ‚Now I’m Here‘ nebo ‚I Want It All‘. Život tohoto nesmírně nadaného a inteligentního muže však zahrnuje mnohem víc než léta strávená s kapelou Queen.

Brian May je nadšený aktivista a vášnivý bojovník za práva zvířat, horlivý a oblíbený blogger, autor několika publikací a nositel doktorátu z astrofyziky, který získal v roce 2007 na Imperial College. V letech 2008 až 2014 navíc působil jako rektor Liverpoolské univerzity Johna Moorese – není tedy jen muzikant, ale věnuje se také akademické dráze.

Knih*a Back To The Light* mapuje jeho hudební kariéru (mimo tu část svázanou s Queen) od skupiny Smile, která byla jakýmsi předchůdcem Queen, přes Brian May Band vystupující v 90. letech

a jeho dvě sólová alba *Back To The Light* a *Another World* až po jeho filmové soundtracky a řadu menších hudebních projektů, na nichž se podílel jako kytarista, producent nebo skladatel.

May je neuvěřitelně činorodý člověk, který se kromě hudby věnuje i mnoha dalším aktivitám. V roce 2005 byl „za služby hudebnímu odvětví a za svou charitativní práci“ vyznamenán Řádem britského impéria; v roce 2012 pak byl jmenován viceprezidentem Královské společnosti pro prevenci krutého zacházení se zvířaty (RSPCA).

Mayovo jméno se pravidelně objevuje ve všech anketách, které mají vybrat nejlepšího kytaristu všech dob – v roce 2005 jej časopis *Planet Rock* zvolil sedmým nejlepším kytarovým hráčem historie, zatímco v žebříčku „100 největších kytaristů všech dob“ magazínu *Rolling Stone* se umístil na šestadvacátém místě a v roce 2012 jej obdobná anketa časopisu *Guitar World* vynesla dokonce až na druhé místo. Kniha *Back To The Light* však není jeho biografií, ale (jak ostatně naznačuje její podtitul) spíše průvodcem jeho hudební kariérou mimo kapelu Queen.

Podobně jako předešlé tituly této série, *Electric World – A Casual Guide To The Music Of Journey's Neal Schon*, *Reckless – A Casual Guide To The Music Of Bryan Adams*, *Stranger In This Town – A Casual Guide To The Solo Music Of Bon Jovi's Richie Sambora* a *Made Of Metal – A Casual Guide To The Solo Music Of Judas Priest's Rob Halford* tato kniha nabízí stručné uvedení do sólové hudební dráhy Briana Maye.

Jakožto součást mé řady Praktických průvodců („A Casual Guide“) si ani tato kniha nedělá nárok být vyčerpávajícím zdrojem informací – místo toho by měla být důstojným souputníkem ostatních titulů v této sérii a posloužit jako užitečný doplněk knih věnovaných klasickému rocku a zejména skupině Queen.

Kniha *Back To The Light* se zaměřuje především na Mayovu hudební dráhu (přičemž téměř úplně opomíjí jeho osobní život!), ale kromě toho nabízí také některé zajímavosti ohledně jeho

nesčetných aktivit mimo hudební branži. Celkově je však tato malá příručka věnována hlavně hudbě Briana Maye – nebo bychom možná měli raději říci doktora Briana Maye.

Neil Daniels

www.neildanielsbooks.com

PRVNÍ ČÁST

HUDBA

ZROZENÍ KYTARISTY

Brian May se narodil v anglicko-skotské rodině v londýnském Hamptonu jako jediné dítě Harolda a Ruth Mayových. Navštěvoval nestátní chlapeckou školu Hampton Grammar School, která nyní nese zkrácený název Hampton School.

Jako dítě byl Brian docela stydlivý.

„Když jsem byl mladý kluk, chodíval jsem na místní taneční zábavy a nevěděl jsem pořádně, co se sebou,“ přiznal v roce 2010 v rozhovoru s Rachel Cookeovou pro deník *Guardian*.

„Chodil jsem na chlapeckou základní školu, takže jsem vůbec nevěděl, jak se mám chovat k holkám. Když jsem se díval na muzikanty hrající na pódiu, tak jsem si říkal, že kdybych byl jedním z nich, bylo by všechno v pohodě. Hned bych byl pro všechny hrdina a seznamování s holkama by pak už nebyl žádný problém.“

May se jako dítě učil hrát na piano, ale první nástroj, který se mu podařilo zvládnout, bylo bendžo. Už od útlého věku byl velice talentovaný: V pěti letech začal hrát na klavír, v šesti na ukulele a mezi sedmým a devátým rokem se začal učit na kytaru. Přidělal na svou první kytaru snímač a místo komba ji připojil na podomácku vyrobený gramofon svého otce. Vzrušoval ho pocit, že drží v ruce svou první kytaru, a líbila se mu vůně jejího čerstvě nalakovaného dřeva.

V rozhovoru s Jaselem Obrechtem z časopisu *Guitar Player* z roku 1983 May vysvětluje: „Můj otec hrával na takovou zvláštní věc, které se říká ukulele bendžo – je to vlastně takové miniaturní bendžo. Tenhle nástroj proslavili muzikanti jako George Formby nebo Billy „Uke“ Scott, kteří hráli v době, kdy byl můj otec ještě dítě. Můj táta mě na něj naučil zahrát nějakých šest nebo sedm akordů.“

Když jsem si k osmým nebo devátým narozeninám vyprosil kytaru, přepsal jsem svoje akordy ze čtyř strun na šest a s touhle amatérskou partiturou jsem si pak doma brnkal a zpíval písně tehdejšího skifflového boomeru. Lonnie Donegan, který byl velkou postavou anglického skiffle, byl silně ovlivněn americkým blues. Hrál písně převzaté od Leadbellyho a taky pár vlastních skladeb. Byl jsem jeho velký fanda.“

Když byl Brian mladý, byla kytarová hudba ještě v úplných počátcích, takže poslouchal alespoň nahrávky Cheta Atkinse, Djanga Reinhardta, Charlieho Birta a Ricka Nelsona. Jeho oblíbenou písní byla ‚Hello Mary Lou‘. Dalším interpretem, kterého Brian velmi obdivoval, byl zpěvák Bill Haley.

„Cvičil jsem se na širokém spektru skladeb, protože v té době vysloveně kytarových nahrávek mnoho nebylo a těžko se sháněly,“ sdělil May v roce 1993 magazínu *Guitar World*. „Takže vám v nouzi nezbyvalo než sáhnout po všem, co bylo zrovna k mání, ať už to byli Chet Atkins, Django

Reinhardt, staré bluesové věci, Bo Diddley, Chuck Berry nebo dokonce skladby hrané ve varieté a tradiční jazz. No a potom ten nový hudební styl nazývaný skiffle, který do Anglie přivezl Lonnie Donegan a který se stal skutečným předchůdcem britského blues. Lidé si často myslí, že tahle éra začala až teprve s nástupem Rolling Stones, ale pravda je taková, že to byl právě Lonnie Donegan, kdo do Británie už o několik let dříve přinesl Leadbellyho songy, ze kterých jsme byli všichni úplně pať. Myslím, že v té době každé anglické dítě zkoušelo brnkat na kytaru a zpívat skifflové písničky Lonnieho Donegana.“

Mezi Mayovy hudební inspirace během jeho dětství a dospívání patřili také Cliff Richard a Shadows. Zejména na něho udělala velký dojem kytarová hra Hanka Marvinova. Proto bylo neobyčejně vzrušující, když mohl později spolupracovat s Cliffem Richardem na nové verzi písně z roku 1958 ‚Move It‘ od kapely Shadows, která ovšem v té době vystupovala pod názvem Drifters. Skladba

vyšla v roce 2006 na albu duetů *Two's Company*. Mezi další interprety, kteří ho v době jeho mládí výrazně ovlivnili, patří také The Who, Led Zeppelin, Jimi Hendrix, Beatles a samozřejmě i vynikající kytaristé Jeff Beck a Eric Clapton.

„Když jsem byl mladík, často jsme chodívali hrát přes oběd do přístřešku pro kola,“ vzpomínal May v roce 1991 na stránkách časopisu *Vox*. „Ve škole jsme hrát nesměli, protože rocková hudba byla tehdy společensky nepřijatelná, považovali ji za něco nekulturního. Takže jsme vlastně vytvářeli jakýsi underground. A pak jsme začali chodit večer do klubů. Já jsem to měl trochu složitější, protože moji rodiče byli toho názoru, že bych se neměl moc toulat po nocích. Podle nich se měl mladý člověk zdržovat doma, učit se a psát úkoly, a teprve když mu bylo kolem dvaceti, začal mít nárok podívat se trochu do světa. Ale i když mě moji rodiče drželi opravdu zkrátka, stejně jsem po večerech strávil docela dost času v klubech kolem Richmondu a Twickenhamu, a tak se mi povedlo vidět takové interprety jako Yardbirds, Rolling Stones nebo Claptona, kteří byli v té době žhavou novinkou.“

„Tehdy byla všude spousta místních hudebních akcí jako třeba školní taneční zábavy, kde hráli například Tridents nebo naše školní kapela The Others. Tyhle skupiny měly tehdy obrovský úspěch a mě to silně ovlivnilo, protože jsem byl jinak hrozně nejistý. Vždycky, když jsem se chystal jít na nějakou akci, pokaždé jsem si říkal: ‚Pane Bože, vždyť já vůbec nevím, co tam budu dělat, co si mám vzít na sebe, vždyť já ani nevím, co jsem vlastně zač!‘ Byl jsem hrozně nervózní a vzpomínám si, že jsem si představoval, že kdybych jednou mohl sám stát na pódiu a dělat muziku, cítil bych se daleko příjemněji, než když jsem se jen tak potuloval po parketu a přemýšlel, jestli mám někoho požádat o tanec. Tohle byl opravdu silný impuls, který mne přesvědčil, že patřím spíš na pódium než mezi diváky.“

May nesmírně obdivoval Claptona, kterému se tehdy přezdívalo Bůh, což vzniklo podle jednoho graffiti namalovaného někdy v polovině 60. let (tedy v době, kdy byl Eric členem kapely

Bluesbreakers Johna Mayalla) na stanici metra v Islingtonu, které zvěstovalo, že „Clapton je Bůh“. Claptonův jedinečný styl odvedl Maye od skupiny Shadows zpátky k bluesovým interpretům, jako byli B. B. King, Bo Diddley nebo John Lee Hooker. May poslouchal Claptonovy nahrávky, pečlivě studoval jeho techniku hry a začal se zajímat o kapely, které Claptona nejvíce ovlivnily.

„Zaměřil jsem se na skupiny jako Shadows, které hrály docela jednoduchou instrumentální hudbu, a učil jsem se jejich skladby notu za notou,“ vysvětloval May v roce 1983 Jasu Obrechtovi v časopisu *Guitar Player*. „A tak jsem od skupin Shadows či Ventures odkoukal jejich způsob hry, při kterém se oproti klasickému brnkání akordů hrají jednotlivé noty. Další podobnou kapelou byli švédští Spotnicks. Ti měli hodně nahrávek, které jsem se usilovně snažil zahrát, abych nakonec zjistil, že je to obyčejný trik – aby dosáhli tak úžasné rychlé hry, tak prostě jen ve studiu pustili zrychleně pásku se záznamem [smích]. Rychlost v té době vůbec hrála velkou roli. Když jsem chodil asi tak do páté nebo šesté třídy (čili když mi bylo šestnáct nebo sedmnáct), s vrstevníky jsme neustále soupeřili, kdo dokáže novou skladbu přehrát jako první. Takže když vyšla nová instrumentální nahrávka, začali jsme se ji hned všichni horečnatě učit, abychom ji byli schopni zahrát dřív než ostatní. Spotnicks měli tehdy takové neskutečně rychlé skladby jako třeba hit ‚Orange Blossom Special‘, a my jsme se mohli úplně strhat (z prstů nám crčela krev), jak jsme se marně snažili tu píseň zahrát. Právě v té době jsem se asi nejvíc naučil techniku hry.“

Když bylo Brianovi šestnáct, společně se svým otcem Haroldem, který byl těžký kuřák a pracoval jako projektant na ministerstvu letectví, si vyrobil svůj vlastní nástroj, který nyní představuje jednu z nejslavnějších kytar na světě – červený speciál („Red Special“). Této proslulé kytáře se někdy také přezdívá krbovka (protože dřevo na její výrobu pocházelo z vyřazené krbové římsy, kterou se jakýsi rodinný přítel Mayových chystal vyhodit) nebo stará dáma. Její správný název je ovšem odvozen od

rudohnědé barvy pocházející z několika nátěrů finálního laku od firmy Rustin's.

May se při její výrobě nechal inspirovat Jeffem Beckem, kterého viděl hrát naživo, a podle jeho vzoru se rozhodl, že chce mít také kytaru s neskutečně silnou zpětnou vazbou. Takovou, která by přímo sršela energií. Kromě toho také Maye fascinovalo, jakým způsobem Beck používal efekt zkreslení.

Červený speciál se stal jednou z nejvýznamnějších kytar rockové hudby a pomohl definovat Mayův nezaměnitelný kytarový sound, který většina fanoušků snadno pozná i poslepu. Brianův kytarový riff je nyní stejnou poznávací značkou jako třeba melodie Johna Lennona. Svou proslulou kytaru začal Brian používat při koncertech i ve studiu někdy na počátku 70. let a hraje na ni dodnes. Na její výrobě začal s otcem pracovat v srpnu 1963 a její dokončení trvalo asi dva roky. Místo klasického trsátka dává Brian od té doby přednost šestipenci.

May chtěl, aby jeho kytara měla charakteristický zvuk a aby dobře vypadala. Aby měla příjemně znějící zpětnou vazbu, použili otec a syn Mayovi zesilovač Vox AC30, který jí dodal úžasné zvukové zkreslení.

Když se ho v roce 1976 redaktoři časopisu *Circus* ptali, co je na jeho kytáře vlastně tak zvláštního, odpověděl: „Chcete vědět, jaké je uspořádání snímačů? Je trochu jiné než u běžných kytar. U červeného speciálu můžete u každého snímače měnit fázový posun, takže můžete anulovat nízké harmonie nebo je naopak zdůraznit, čímž máte k dispozici širokou zvukovou škálu. Na každé struně jsou tři snímače a vy je můžete nechat pracovat v jedné fázi, takže zesílíte výšky a utlumíte hloubky, nebo můžete nechat všechny tři snímače mimo fázi, čímž naopak zesílíte hloubky a potlačíte výšky. Dneska už ale nejsem jediný, kdo používá tohle uspořádání, nedávno jsem viděl pár kytar, které byly upraveny právě tímto způsobem.“

Vyzbrojen svým červeným speciálem se nyní May ocitl na křižovatce, kdy se musel rozhodnout, zda si zvolí kariéru muzikanta, nebo akademickou dráhu.

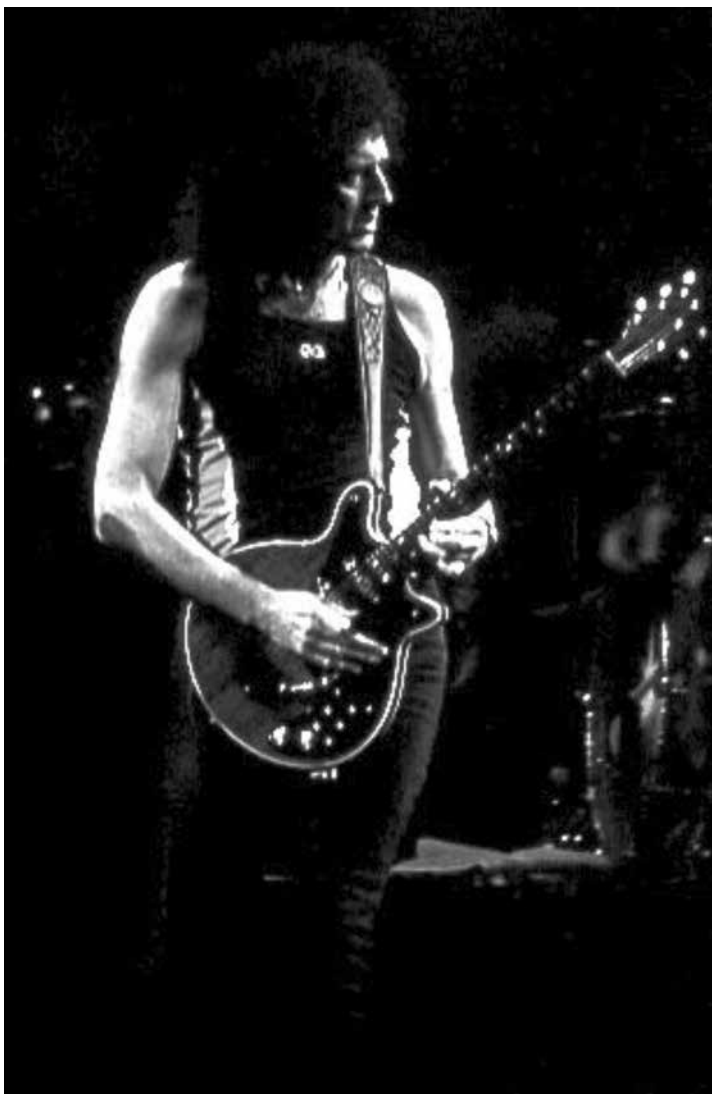

Foto Andy Brailsford

Foto Andy Brailsford

OBDOBÍ PŘED QUEEN

Během svých školních let se Brian potkal se zpěvákem a baskytaristou Timem Staffellem, s nímž založil svou první kapelu, pětičlennou formaci 1984, pojmenovanou po slavném dystopickém románu George Orwella. Jejich hudba představovala jakýsi průnik mezi skupinou The Shadows a bluesovým stylem.

Staffell už před tím zpíval ve skupině nazvané The Railroaders (bylo to v roce 1964), takže měl již určité zkušenosti. Sestava kapely 1984 vypadala takto: John Garnham kytara, Dave Dilloway baskytara, John Sanger klávesy a Richard Thompson bicí. Skupina v roce 1967 předskakovala takovým hvězdám, jako byli Jimi Hendrix anebo Pink Floyd, přičemž na programu tohoto megakoncertu pořádaného v Olympia Theatre byla také další slavná jména – Traffic, Herd a Tyrannosaurus Rex.

Skupina 1984 se rozpadla v roce 1968.

„Hrál na naší fakultě právě v době, kdy jsem tam studoval,“ sdělil May v roce 1991 časopisu *Vox*. „Byl jsem jedním z těch, kteří pomáhali ten koncert uspořádat, a byl to skvělý večer, na který nikdy nezapomenu. Vlastně jsme mu dělali takové předskokany. Hráli jsme v menším sále v přízemí, zatímco on měl pro sebe velkou halu. Když jsme skončili, šel jsem nahoru, abych se podíval na jeho vystoupení, a nemohl jsem tomu zvuku uvěřit. V té době muzikanti neměli žádné zvláštní vybavení, takže ani on neměl nic moc – jen běžnou aparaturu, jakou používali všichni ostatní. Jenže i přes skromné podmínky byl jeho koncert prostě skvělý. Jeho dokonalé showmanství, přesvědčivost a komunikace s publikem mi doslova uhranuly... Vydržel bych se na něj dívat klidně celou noc.“

Ve zvláštním interview z roku 1992 pro časopis *Practicing Musician* hovořil May o Hendrixovi s kytaristou skupiny Extreme Nuno Bettencourtem: „Byl jsem hodně mladý a naše kapela byla na plakátovém programu až patnáctá v pořadí, zatímco on byl hlavní hvězda. Hráli jsme na takovém festivalu v londýnském sále Olympia, jmenovalo se to „Christmas On Earth“ a já si naprosto přesně pamatuji, že jsme všichni měli k dispozici tutéž aparaturu. Byla tam řada zesilovačů Marshall, já jsem se k jednomu připojil a ono to znělo jako velký kulový. Hendrix se na stejnou aparaturu připojil o pět hodin později a byla to bomba, znělo to, jako kdyby vybuchla celá zeměkoule. Nikdy jsem nepochopil, jak to udělal. Nebyly v tom žádné elektronické triky, on měl prostě jen tu neuvěřitelnou dovednost vytáhnout z těch beden ten překrásný, enormní, hladký zvuk s obrovským rozsahem. V tom se mu nikdo nevyrovnal. V té době ještě neexistovaly žádné PA systémy, takže to nebylo tak, že by byl s něčím takovým propojen. Celé jeho PA byly dva sloupky Wenn. V případě, že byste náhodou nevěděli, o čem je řeč, tak to bylo něco jako čtveřice desetipalcových reproduktorů na každé straně. Jenže ten zvuk byl prostě hrozně masivní. Co na to říct?“

Když May viděl v klubu Marquee hrát Jeffa Becka, což bylo mimochodem vůbec poprvé, kdy viděl v akci kytaru Les Paul, měl pocit, že už v oblasti kytarové hry viděl úplně všechno, zejména když se pak k Beckovi na pódiu přidal jeho předchůdce v kapele Yardbirds Eric Clapton, aby společně udělali na závěr koncertu takové malé jam session. Jenže když May spatřil naživo Hendrix, bylo to jako zjevení. Hendrix znamená pro kytarovou hru asi totéž, co reprezentuje Galileo Galilei pro astronomii. Hendrix byl natolik dobrý, že i výborní kytaristé měli vedle něho pocit, že neumějí hrát. Tak byl výjimečný.

„Když jsem ho poprvé viděl v londýnském divadle Savoy, kde předskakoval kapele The Who, naprosto mě omráčil. Pomyslel jsem si: ‚To je teda něco!‘“ přiznal May v roce 1983 Jasu Obrechtovi

v rozhovoru pro časopis *Guitar Player*. „Ani The Who mu tenkrát nestačili a to byli tenkrát opravdu skvělí, v Anglii představovali velkou senzaci. I ty nejslavnější kapely světa by tehdy měly problém nastoupit na pódium po Hendrixovi.“

O své slabosti pro The Who promluvil May ve zvláštním interview z roku 1991, které vedl s kytaristou skupiny Extreme Nuno Bettencourtem pro časopis *Guitar World*: „The Who byli ta nejskandálnější, nejzuřivější kapela, jakou jsem kdy viděl. Byli to opravdoví chuligáni. Jenže za všemi těmi výtržnostmi se skrýval báječný zvuk s úžasným rozsahem a geniální hudební myšlení Petea Townshenda. S Rogerem Taylorem jsme oba byli jejich velcí fanoušci. Vzpomínám, jak jednou měli hrát na jedné z londýnských kolejí, jenže už bylo hodinu a půl po začátku a oni nikde. Nikdo nevěděl, jestli vůbec dorazí, a v klubu mezitím bouřilo 1000 lidí. Nakonec se zničehonic objevili a tvářili se, jako by se nechumelilo. Townshend zamával rukama a začal dělat zvuky, jako když startuje letadlo, což mu vydrželo celých dvacet minut, aniž by skupina zahrála jedinou píseň. The Who si zkrátka nedělali s ničím starosti a nebrali na nic a na nikoho ohledy, což bylo úžasné a nijak nepředstírané.“

„Skupinu The Who jsem viděl také v Royall Albert Hall, kde hráli s Chuckem Berrym. Mám dojem, že se kolem toho tehdy strhla debata, kdo má být uveden na prvním místě. Rockeři podporovali Chucka, zatímco přívrženci hnutí mods milovali The Who. V té době byla mládež ostře rozdělená na dva tábory – museli jste být buď rocker, anebo mod. Modi nosili pop-artové oblečení a nenáviděli rockery. Rockeři zase chodili oblečení v kůži a nesnášeli mody. Takhle to v té době prostě fungovalo. Bylo to hloupé a dětinské. Když přišli na scénu The Who, rockeři po nich začali házet různé předměty. Mincemi a drobnými krámy se snažili trefit Rogera Daltreya do obličeje, což tedy nebyla žádná legrace. A tak The Who přestali hrát uprostřed písně a spustili hit Eddieho Cochranova ‚Summertime Blues‘. Bylo to takové gesto, jako by chtěli

divákům říct: ‚My vám ukážem!‘ Takovou měli kuráž. Byli jsme ve druhé řadě, stáli jsme a křičeli: ‚Jóó!‘ Byl jsem úplně bez sebe. Byl jsem připraven skočit nahoru a bránit je vlastním tělem. Byli moje velká inspirace.“

May byl bystrý student a u maturity složil deset obyčejných zkoušek a tři „áčka“ vyšší úrovně: z fyziky, matematiky a aplikované matematiky. Po střední škole nastoupil na londýnskou Imperial College (kdysi zde studovali takové osobnosti jako Arthur C. Clarke a H. G. Wells), kde získal titul bakalář přírodních věd v oboru fyzika a matematika, který absolvoval s vyznamenáním. Právě během vysokoškolského studia měl možnost potkat některé muzikanty, kteří byli pro jeho pozdější hudební kariéru nesmírně důležití. Mayova nejdůležitější kapela éry před Queen byla skupina Smile, kterou založil společně se svým spolužákem a zároveň spoluhráčem z kapely 1984 Timem Staffellem.

O této kapele řekl May v roce 1983 v rozhovoru s Jasem Obrechtem pro časopis *Guitar Player* toto: „Když jsem byl ještě na střední, měli jsme malou skupinu nazvanou 1984. První koncert, který jsme kdy odehráli, proběhl v St. Mary’s Hall ve Twickenhamu, což je objekt přímo naproti malému ostrůvku na Temži, který se jmenuje Eel Pie Island. Pamatuju si to moc dobře. Bylo mi sedmnáct a hráli jsme takovou směs převzatých soulových věcí od dua Sam & Dave nebo od Otise Reddinga. V té době ještě neexistoval psychedelický rock. Snažili jsme se dát dohromady taky pár vlastních písní. Naštěstí, jak šel čas, objevili se na scéně Pink Floyd, Cream a Jimi Hendrix, u nichž jsme se inspirovali a začali se pokoušet o stejný druh hudby.“

Bylo to v roce 1968, když May vyvěsil na školní nástěnku na své domovské Imperial College inzerát, že hledá bubeníka hrajícího „ve stylu Gingera Bakera“. Na konkurz se dostavil tehdejší student medicíny Roger Taylor a chytil svou příležitost za pačesy. Společnost Mercury Records podepsala s kapelou Smile v roce 1969 smlouvu a později téhož roku umožnila skupině nahrát ve

studiích Trident několik písní. Smile později přibrali do kapely svého nadšeného fanouška, kterým byl mladý student umění Farrokh („Freddie“) Bulsara, který posléze změnil jméno na Freddie Mercury. Tento mladý indický přistěhovalec se kamarádil se Staffellem, s nímž také chodil na stejnou školu – na Ealing Art College. Dosavadní trio dále získalo hráče na klávesy Chrise Smithe; důvody vedoucí k jeho odchodu z kapely se staly příčinou konfliktu. Smile byla talentovaná a entusiastická blues-rocková kapela, která odehrála své největší vystoupení 27. února 1969 v Royal Albert Hall na koncertě charitativní organizace National Council For The Unmarried Mother And Her Child. Na pódiu se objevili pouze jako trio, bez Smithe, který den před vystoupením z kapely odešel (nebo byl podle jiné verze vyhozen). Díky koncertní šňůře po známých londýnských klubech (jako třeba Speakeasy) se jim podařilo vybudovat docela početnou základnu fanoušků.

Po podpisu jednorázové smlouvy se společností Mercury se v červnu 1969 znovu ocitli ve studiích Trident ve čtvrti Soho, kde nahráli skladby ‚Earth‘, ‚Step On Me‘ a ‚Doin‘ All Right‘, které však nebyly nikdy komerčně vydány. V září pak znovu zavítali do studia De Lane Lea, kde nahráli skladby ‚April Lady‘, ‚Polar Bear‘ a Mayovu instrumentálku ‚Blag‘. Ani tyto písně se však nedočkaly svého oficiálního vydání.

Skupina Smile ukončila svou činnost v roce 1970, když Staffell odešel do folkrockové kapely Humpty Bong, která vznikla v roce 1970 v Londýně za účasti bývalého bubeníka Bee Gees Colina Petersena a irského folkového zpěváka Jonathana Kellyho. Odchod Staffella znamenal pro Maye největší obrat jeho hudební kariéry, protože díky tomu přišel do kapely jako hlavní zpěvák Bulsara, který tak opustil svou vlastní dosavadní kapelu Wreckage a změnil si příjmení na Mercury. Trio May, Taylor a Mercury tak společně vytvořilo základ skupiny Queen, kterou pak ještě v únoru 1971 doplnil baskytarista John Deacon (poté, co trojice během

roku 1970 vyzkoušela řadu různých basáků včetně takových jmen jako Mike Grose, Barry Mitchell nebo Doug Bogie).

Fanoušci Queen si kapelu Smile stále připomínají. Queen nahráli na své první, bezejmenné album skladbu ‚Doing All Right‘ (povšimněte si rozdílu v pravopisu), u níž jsou jako spoluautoři uvedeni May a právě Staffell. Stejná píseň byla také nahrána během jejich první návštěvy v BBC v pořadu legendárního moderátora Johna Peela. Zajímavostí je, že May, Taylor a Staffell se znovu sešli na pódiu 22. prosince 1992, aby během koncertu Taylorovy kapely The Cross společně odehráli dvě písně (‚Earth‘ a ‚If I Were A Carpenter‘). Také May odehrál ten večer samostatně několik skladeb. V Británii bohužel kapela Smile oficiálně žádnou desku ani singl nevydala, avšak v Japonsku bylo v roce 1982 vydáno album *Gettin' Smile* a v Nizozemsku vyšla v roce 1997 deska *Ghost Of A Smile*.

„Určitým způsobem jsme si s Freddiem byli velmi blízcí, zejména v oblasti tvorby a psaní textů,“ vysvětloval May v roce 2013 Benu Mitchellovi z časopisu *Guitar World*. „Zpočátku jsme náš nový materiál dávali dohromady prakticky jen my dva. Naučili jsme se dobře reagovat jeden na druhého tak, abychom si oba udrželi svou muzikantskou svébytnost. Musím říct, že v době naší neplodnější tvorby to byl opravdu báječný vztah. Momenty, kdy jsem jako na povel manévroval s Freddieho vokálem a snažil se z něj vyloudit nejružnější tóny, patří k mým nejkrásnějším zážitkům. Další skvělé chvíle pak přicházely tehdy, když jsme si vyměnili role – já měl v ruce kytaru a snažil se dát dohromady nějaké vhodné sólo a Freddie na mě pořád dorážel: ‚Briane, proč nezkusíš tohle anebo tamto?‘ To, co jsem nakonec vymyslel, se mu vždycky ohromně líbilo, což bylo strašně moc povzbuzující. Myslím, že jsem byl pro něj takový jeho Jimi Hendrix, a to pro mne bylo velmi lichotivé. Většinu svých nejlepších kytarových partů jsem vytvořil na základě Freddieho materiálu, protože byl pro mne nesmírně inspirativní. Když přišla řada na moje vlastní věci, soustředil jsem se více na píseň jako takovou.“

Mayův otec Brianovy hudební ambice velmi podporoval, ale přesto byl poněkud zklamaný, když se jeho syn vzdal potenciální akademické dráhy. May později zaplatil svému otci letenku do New Yorku, aby mohl navštívit první koncert Queen v proslulé Madison Square Garden. Po tomto vystoupení Mayův otec konečně pochopil, proč dal jeho syn před vědou přednost hudbě.

„Queen vyjeli na turné společně s Mott the Hoople jako jejich předkapela. Nejprve takto vystupovali v Británii a potom také ve Státech,“ vzpomínal May v roce 2014 v rozhovoru s Kenem Sharpem z časopisu *Rock Cellar*. „Ian Hunter působil jako takový starší, rozvážný člověk, a to dokonce i v době, kdy byl podle věku ještě docela mladý. Jednou jsme spolu seděli a on se mě zeptal: ‚Briane, jak je? Vyhovuje ti tohle turné?‘ A já na to: ‚Jo, je mi fajn, ale docela těžko snáším, že jsem tak dlouho pryč od domova.‘ Bylo to tehdy poprvé, co jsem byl delší dobu v cizině, a tohle turné bylo opravdu docela dlouhé. Podíval se na mě, opřel si bradu o ruce a řekl: ‚Briane, jestli se ti stýská po domově, tak možná nejsi na tenhle způsob života stavěný.‘ Pomyslel jsem si: ‚No dobře, možná že má pravdu.‘ Ale hluboko uvnitř jsem cítil, že všechno tohle harcování s Queen stojí za to, protože je to něco nesmírně magického. Vždycky jsem to takhle cítil. Takže: ‚Díky Iane.‘ (smích) Tehdy jsem si uvědomil, že díky hudbě jsme mohli jít svou vlastní cestou a nemuseli si hledat práci jako moji ostatní přátelé. Miloval jsem svůj starý, domácký život, ale teď jsem prostě musel jít za svým snem. Byla to úžasná příležitost dělat něco výjimečného a tohle byl právě ten moment, kdy ve mně tohle poznání vykrytalizovalo.“

May bral vzdělání velice vážně, protože to byla součást jeho výchovy, ale přesto hrozně žárlil, když řada jeho přátel vytvořila poloprofesionální hudební skupiny.

Až během univerzitních studií přišla doba, kdy se May mohl začít naplno věnovat své zálibě – hře na kytaru. Po nějaký čas kombinoval školu s hudbou. Věnoval se astronomickému výzkumu v oblasti

infračerveného spektra, a když získal bakalářský titul, tak dokonce nějakou dobu na částečný úvazek učil.

Ještě v začátcích skupiny Queen vyučoval jeden rok na všeobecné střední škole děti od 11 do 17 let, ale ono zmiňované turné s kapelou Mott the Hoople mu jednou provždy změnilo život. Právě tehdy pochopil, že společně s Queen se mu skutečně podaří prorazit a jeho akademická kariéra tak bude muset počkat. Mayovu budoucnost představovali Queen, kteří se měli stát jednou z nejúspěšnějších a nejpopulárnějších skupin na světě, a na jejich člena, Briana Maye, zase čekala role jednoho z nejuznávanějších a nejikoničtějších kytaristů všech dob. Jaké však byly jeho hudební aktivity mimo domovskou kapelu?